(గత సంచిక తరువాయి)

నాలుగడుగులు వేశారో లేదో ఒకావిడ పలకరించింది.

"అనసూయమ్మగారూ.." అని.

"కొత్తచోట మనకి తెలిసినవాళ్ళెవరబ్బా" అంటూ చూసిందావిడ.

"నేనండి మంగమ్మని" భారీగా ఉన్న కాయంతో, పై వరుస పళ్ళన్నీ కనిపించేలా నవ్విందావిడ.

"దుర్గాపురంలో మీ వీధిలోనే ఉండేవాళ్ళం గుర్తుపట్టారా?"

కాస్త ఆనవాలు దొరికింది అనసూయమ్మకి.

"ఆс అవును.. గుర్తొచ్చింది."

"ఎందుకు గుర్తుండదూ అందరి విషయాల్లోనూ అతిగా కల్పించుకుంటుంది" మనసులోనే పళ్ళునూరింది రచిత.

"మన మహాలక్ష్మి కూతురేనా? బాగా మారిపోయింది" రచిత బుగ్గలు పుణుకుతూ అంది మంగమ్మ.

"మీరు కూడా బాగా మారిపోయారు."

బిగుతైన జాకెట్టు, బరువైన పట్టుచీర, ముడుతలు పడ్డ మెడకి టైట్‌గా అంటిపెట్టుకున్న బంగారు నగలూ చూస్తూ వ్యంగ్యంగా అంది.

"మెళ్ళో ఉన్న దండేనా? యింకేదైనా నగానట్రా చేయించావా?" అంది అనసూయమ్మ వైపు చూస్తూ.

"అది ఉద్యోగం చేస్తుంది. దానికి కావలసినవేవో అదే కొనుక్కుంటుంది. మధ్య నేను చేయించేది ఏముందీ?" జవాబిచ్చింది.

"అమ్మాయి పెళ్ళి చేయవా? అన్నట్టు నీ అల్లుడు కూడా యిక్కడే ఉంటాడటకదా! పిల్ల పెళ్ళి గురించి ఏమైనా పట్టించుకుంటాడా లేదా?"

ఆవిడ మాటలకి రచితకి భగ్గున మండిపోయింది. ఉబికి వస్తున్న కోపాన్ని పెదవి అంచున ఒత్తిపట్టి, "ఈ అమ్మమ్మకి అస్సలు బుద్ధిలేదు" విసుక్కుంటూ వెళ్ళి మెట్లమీద కూర్చుంది.

మసకవెలుతురు కూడా క్రమేపీ చిమ్మచీకట్లో కరిగిపోయింది. గుడి ఆవరణలో ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు వెలిగాయి.

మంగమ్మ కబుర్లు ఎంతకీ తెమల్చకపోవడంతో చెట్టుకింద చతికిలబడి వింటూ వుంది అనసూయమ్మ.

ఆమెతో పెట్టుకుంటే, ఉన్నచోటే పుట్టలు పెట్టేస్తాయని తెలుసేమో, ఆమె మొగుడూ, పిల్లలూ దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకుని ప్రసాదాలు తింటూ కూర్చున్నారు.

రచితకి విసుగొచ్చింది.

"ఇక మేము బయలుదేరతామండీ!" అని మంగమ్మకి చెప్పి, అనసూయమ్మని రెక్కపట్టుకుని పైకి లేపింది.

"ఇక్కడే ఉంటున్నారట కదమ్మోయ్! కాస్త అడ్రసూ, ఫోన్ నెంబరూ యివ్వు" మంగమ్మ అడుగుతుంటే వినబడనట్టే వుంది రచిత.

"అడుగుతుంటే వినబడ్డం లేదేమిటే ఫోన్ నెంబరు యివ్వు."

అనసూయమ్మ రెట్టించడంతో అయిష్టంగానే చెప్పింది. అప్పటికే, బాగా చీకటిపడటంతో, మెయిన్‌రోడ్ మీదుగా యింటివైపుకు నడిచారు.

"బార్‌కి రారా.. అంటే పెద్ద శీలవంతుడిలా ఫోజు కొట్టావ్. అక్కడ చూశావా? ఎంతమంది అమ్మాయిలు బాయ్‌ఫ్రెండ్స్‌తో వచ్చారో" పకపకా నవ్వుతూ స్టీరింగ్ తిప్పుతున్నాడు చైతూ.

కారు లైట్ల వెలుతురులో ఫుట్‌మీద నడుస్తున్న ఓ అమ్మాయి చైతూ దృష్టిని ఆకర్షించింది.

బారాటి జడ ఆమె నడుము మీద త్రాచుపాములా అటూ యిటూ ఊగుతూ వుంది. "వావ్!" అప్రయత్నంగా అతని నోటినుంచి వచ్చిందామాట.

"ఒరేయ్ జాగ్రత్త! వద్దంటున్నా నాకూ పోయించావ్. పోలీసులు చూశారంటే డ్రంక్ అండ్ డ్రైవ్ కింద బుక్ చేస్తారు" అభీ అన్నాడు.

"ఇక్కడ పోలీసులు లేరు. అయినా, మనం పడిపోయేంతలా తాగిలేము ఓ.కే.నా!"

కారు ఆ అమ్మాయికి కొద్దిదూరంలోకి వచ్చింది. కారులైట్ల వెలుతురులో మరింత ప్రకాశవంతంగా కనిపించిందామె శరీరం.

"బ్యూటిఫుల్."

ఆల్కహాల్ ప్రభావం. మత్తులో ఉన్న చైతన్యకి, డైరక్షన్‌మీద జడ్జిమెంట్ పూర్తిగా పోయింది.

రెప్పపాటులో ఫుట్‌పాత్ మీదకి ఎక్కింది కారు.

జరగబోయే ప్రమాదం పసిగట్టాడు అభినవ్.

"స్టాప్!" అని పెద్దగా అరుస్తూ, ఒక్క ఉదుటున సీట్‌బెల్ట్ తీసి, స్టీరింగ్ వీల్‌ని పక్కకి తిప్పాడు.

వెనక్కి తిరిగి చూసి, రచిత కెవ్వుమని అరిచింది.

చైతూ సకాలంలో బ్రేక్ వేయగలగడంతో ఒక్క సెకనులో జరగబోయిన ప్రమాదం కాస్తా తప్పిపోయింది.

వెనకాలగా వస్తున్న వాహనాలు కారుని తప్పించుకుని వెళ్ళే ప్రయత్నంలో హారన్స్ రొదగా వినిపిస్తున్నాయి.

"ఇడియట్ కళ్ళు నెత్తిన పెట్టుకున్నావా?" కోపంగా అరిచింది ఆమె.

"అయామ్ సారీ" చైతూ కారుదిగి చెప్పాడు.

రచితని చూస్తూ "యింతకుముందు ఎక్కడో చూశానే.." గుర్తుతెచ్చుకునే ప్రయత్నం చేశాడు అభీ. కానీ, ఆ పరిస్థితిలో అతని మెదడు సహకరించలేదు.

"సారీ అంటే సరిపోదు. మనుషుల లైఫ్. కాస్త కేర్‌ఫుల్‌గా వుండు" రచిత అరుస్తూనే వుంది.

"సారీ అన్నాను కదా మేడమ్!" దాదాపుగా మీదకి వచ్చాడు. రచిత చురుగ్గా చూసి, 'పద అమ్మమ్మా' అంటూ అనసూయమ్మ చేయి పట్టుకుని ముందుకు నడిచింది.

"సారీ అన్నాను కదా.. మాట్లాడరేం?" వెంబడిస్తూ అన్నాడు.

"స్టాప్ దట్ బ్లడీ హెల్ చైతూ.. పద టాక్సీలో వెళదాం" వెనకనుంచి చైతన్యని పట్టుకుని ఆపాడు అభినవ్.

"తాగుబోతుతో మాటలేంటి? త్వరగా పద" అనసూయమ్మ తొందర చేసింది.

గబగబా మలుపు తిరిగి వెళ్ళారు. యిద్దరూ కాలనీ గేటు దాటి, వాళ్ళు యింట్లోకి వెళ్ళడం చూశాక, వెనక్కి తిరిగాడు చైతన్య.

రెండురోజుల్లోనే రచిత తన క్యూబికల్ రూపురేఖలన్నీ మార్చివేసింది.

సాంప్రదాయపు డిజైన్లతో తయారైన టెర్రకోట పెన్ స్టాండ్‌లు, ఫ్లవర్‌వేజ్‌లు టేబుల్ మీదకి వచ్చాయి.

వాటికి సరిపోయే డిజైన్లతో చిన్న హాంగింగ్ షెల్ఫ్, క్యూబికల్ గ్లాసకి వేలాడదీయబడింది. అందులో వినాయకుడి బొమ్మ, దానిచుట్టూ తెల్లని పూసల దండతో చేసిన గొలుసు తోరణంలా అమర్చబడి వుంది.

కాళ్ళకింద పూల డిజైన్ ఉన్న మ్యాట్.. చిన్న చిన్న వస్తువులు పెట్టుకోవడానికి అందమైన షెల్ఫ్. దాని వెనుక రచిత, అనసూయమ్మల ఫోటో అందంగా ఫ్రేమ్ చేయబడి వుంది. ఆ ఫోటోకి కుడివైపుగా చివరన, "అయామ్ ద ఒన్" అన్న స్టిక్కర్.

అటువైపుగా వెళ్ళే ప్రతి ఒక్కరూ, ఆగి విచిత్రంగా రచిత వైపు, ఆమె క్యూబికల్ వైపు చూసి, వెళ్ళసాగారు.

మొత్తం ఆకుపచ్చగా ఉన్న లాన్‌లో, పూసిన ఒకే ఒక్క గడ్డిపువ్వులా, తెల్లటి మల్లెల మధ్యలో ఎర్రటి కనకాంబరంలా ప్రత్యేకంగా వుంది.

సాయంకాలం ఐదుగంటలవుతూనే, వసుధ రచిత క్యూబికల్ దగ్గరకి వచ్చింది.

"ఇప్పుడైతే ఇది అచ్చం నీ డ్రాయింగ్ రూములానే ఉంది" అంది వసుధ నవ్వుతూ.

"నాకు నచ్చని పరిసరాల్లో నేను క్షణం కూడా ఉండలేను. అందుకే యిలా మార్చేశా."

"డ్రాయింగ్ రూంలా వుందని యిక్కడే వుండిపోయేవు పద వెళదాం" చెయిర్‌లో నుంచి లేచి హాండ్‌బ్యాగ్ తగిలించుకుని ముందుకు వచ్చింది. రెండడుగులు వేసి, ఒక అద్భుతాన్ని చూసినట్టు ఆగిపోయారిద్దరూ. అణువణువూ శ్రద్ధగా తీర్చిదిద్ది, పాలిష్ పెట్టిన పాలరాతి శిల్పంలా వున్న ముద్దుగుమ్మ సడన్‌గా ఎంట్రీ యిచ్చింది.

మోకాళ్ళకి కాస్తపైకి ఉన్న స్కర్టు, స్ట్రెయిట్‌గా, సిల్కీగా భుజాలదాకా వదిలేసిన జుట్టు, నాజూకైన చేతివేళ్ళు, ఎత్తైన హీల్స్. టాప్ టు బాటమ్ అత్యంత ఆధునికంగా తయారైవుంది. కాలిగోళ్ళ దగ్గర్నుంచీ పలువరుసదాకా శ్రద్ధగా పోషణ చేయడంవల్ల మిలమిలలాడుతూ వున్నాయి. ఆమె హైహీల్స్ టకటకలాడించుకుంటూ నేరుగా అభీ రూములోకి వెళ్ళింది.

"అబ్బా.. ఆమె కాళ్ళు చూడు ఎంతందంగా వున్నాయో! నా మోకాళ్ళ నిండా నల్లటి మచ్చలు. చిన్నప్పుడు ఆటల్లో పడి దెబ్బలు తగిలించుకున్నాను. అదికూడా నీవల్లే" అంది వసుధ మూతివిరుస్తూ.

"నీ మొహం.. బ్యూటీపార్లర్‌లకీ, కాస్మొటిక్ సెంటర్లకి డబ్బుపోస్తే, నీ మోకాళ్ళేం ఖర్మ అరికాళ్ళు కూడా బంగారు రంగులోకి మార్చేస్తారు. కాని, కోట్లు యిస్తే మాత్రం ఇలా మచ్చల వెనుక ఉండే జ్ఞాపకాలు తేగలుగుతారా ఏంటీ?"

"పోవే నీదంతా మెట్టవేదాంతం."

"అవును. మనకు నచ్చిన ప్రపంచం మనం ఏర్పాటు చేసుకోవాలి. లేదా మనకున్నదాన్నే ప్రేమించాలి."

"ఒక్క నిముషం రెస్ట్‌రూంకి వెళ్ళొస్తాను."

లాప్‌టాప్ బ్యాగ్ రచిత చేతికిచ్చి టాయిలెట్స్ వైపుకి నడిచింది.

"పావుగంట పైనే చేశావ్. త్వరగా రా!" బయటకి వస్తున్న వసుధతో అంది.

"ఇప్పుడు యింటికి వెళ్ళి మాత్రం మనం మొగుడికి వండిపెట్టాలా? పిల్లలకు హోంవర్కులు చేయించాలా? ఎందుకంత కంగారు?"

ఇద్దరూ లిఫ్ట్‌దాకా వచ్చారు.

బటన్ నొక్కి రెండు నిముషాలు దాటినా లిఫ్ట్ రాలేదు.

"మెట్లు దిగి వెళదాం" రచిత అంది.

"అమ్మో! నాలుగు ఫ్లోర్‌లు"

"మరీ ముసలమ్మలా మాట్లాడకు. నన్నడిగితే రోజూ లిఫ్ట్ బాన్ చేస్తే, ఫిగర్‌కూడా కంట్రోల్‌లో వుంటుంది."

ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ మెట్లు దిగుతున్నారు.

రెండో ఫ్లోరు మిడ్‌లాండింగ్ దగ్గర అనుకోని దృశ్యం ఒకటివారి కంటబడింది.

అభినవ్ ఇందాక చూసిన అమ్మాయి అతి దగ్గరగా వున్నారు. ఆ అమ్మాయి అతని భుజాల మీద చేయివేసి పూర్తిగా వాలిపోయి వుంది. ఇద్దరి పెదవులూ దగ్గరయ్యాయి. ముద్దుని ఆస్వాదిస్తున్న గుర్తుగా ఆమె కళ్ళు అరమోడ్పులయ్యాయి. వాళ్ళు పరిసరాల్ని పరికించే స్థితిలో లేరు.

అది చూసి ముందుగా, రచిత నవ్వుకుంది. ఆ తర్వాత సిగ్గుపడింది. చప్పున తలదించుకుని వాళ్ళ ఉనికినే గమనించనట్టు వచ్చేశారు యిద్దరూ.

"ఆ అమ్మాయి సియానా, అభినవ్ మరదలు, గర్ల్‌ఫ్రెండ్ అండ్ ఫియాన్సీ కూడా. మన పి.కె గ్రూప్స్ ఛైర్మన్ హరిప్రసాద్ కూతురు" వసుధ చెప్పింది.

"అదేమిటి సియానా. నార్త్ యిండియన్ పేరు?"

"వాళ్ళ మదర్ పంజాబీలే"

"ఓ.. పెద్ద పెద్ద బంగ్లాలు, కార్లు ఉండగా, స్టెయిర్ కేస్ మధ్యలో శృంగారం ఏమిటో?"

"ముద్దుపెట్టుకోవాలంటే మూడ్ ఉంటే చాలనుకున్నారేమో"

ఇద్దరూ పకపకా నవ్వారు.

వెనకా పకపకా నవ్వారు. వెనకాల నుంచి అడుగుల చప్పుడు వినబడడంతో, ఒక్కసారిగా సైలెంట్ అయిపోయారు.

వసుధ పక్కకి తప్పుకుని అభినవ్, సియానాలకి దారి యిచ్చింది.

"ఆ హైహీల్సుతో ఒకసారి అతని కాళ్ళని తొక్కితే, ఏమవుతాడో కదా!" రచిత అంది.

మళ్ళీ పకపకా నవ్వుకున్నారు.

"అభీ.. ఇలారా!" లాప్‌టాప్‌లో నుంచి తలపైకెత్తుతూ పిలిచాడు హరిప్రసాద్.

సియానా, అభీవైపు ఒకసారి చూసి, చిన్నగా నవ్వుకుంటూ మేడమీదకి వెళ్ళిపోయింది.

హరిప్రసాద్ మొహం చాలా సీరియస్‌గా వుంది.

"ముఖ్యమైన విషయమే అయివుంటుంది" అనుకున్నాడు అభీ.

"రాజారావ్ ప్రపోజల్స్‌ని నువ్వు ఒప్పుకోలేదట. నిజమేనా?"

"అవును" స్థిరంగా జవాబిచ్చాడు.

"చూడు అభీ.. మనం ప్రతి చిన్న విషయాల్లో వేలుబెట్టి చూసుకునే పరిస్థితిలో లేము. అట్లా, ప్రతీదీ నేనే కలిగించుకుని చేయాలంటే యిన్ని కంపెనీలను ఎలా మేనేజ్ చేయగలిగేవాడిని అనుకుంటున్నావు? రాజారావ్ నిజాయితీపరుడు. మనకి ప్రాఫిట్స్ వచ్చేలా చేయడమే అతనిపని. అది జరగనప్పుడు, అతన్నీ జాబ్‌లో నుంచి పీకేసి ఇంకో సమర్థుణ్ణి పెట్టుకుంటాం. ప్రతిదానిలో నువ్వు అనవసరంగా కలుగజేసుకోకు"

"పోనీ, ఆ రాజారావ్ జాబ్ నాకివ్వండి. ఆ డెసిషన్స్ ఏవో నేనే తీసుకుంటాను" చిరాకు నిండిన స్వరంతో అన్నాడు. హరిప్రసాద్ చురుగ్గా చూశాడు.

"నిన్ను అంతకన్నా ఎత్తులోనే కూర్చోబెట్టాలనుకుంటున్నాను అభీ!" కోపంగా అన్నాడాయన.

"నాలో చాలా ఎనర్జీ వుంది మామయ్యా! నా తెలివితేటల్ని ఉపయోగించాలనుకుంటున్నాను. కంపెనీ బోర్డు మీటింగుల్లో ఓటింగ్‌కి, ప్రాఫిట్స్ లెక్కబెట్టుకోవడానికి మాత్రమే పరిమితమవ్వాలనుకోవడం లేదు. నాకు నా అయిడియాలతో, నా డెసిషన్స్‌తో ఏదైనా సాధించాలని ఉంది."

"ప్లీజ్ అభీ! ఇక డిస్కషన్ పెంచకు.. ఈసారికి నేను చెప్పినట్టు విను"

"మీకు రాజారావ్ మీద ఉన్న నమ్మకం నామీద లేదని మీరు చెప్పకపోయినా నేను అర్థం చేసుకోగలను.."

గురుప్రీత్ అక్కడే నిలబడి వీరి సంభాషణ అంతా వింటూవుంది. వాగ్వాదం ముదరకుండా, మధ్యలో కల్పించుకుని. "డిన్నర్ టైం అయ్యింది చలో!" అంటూ హరిప్రసాద్ చేయిపట్టుకుని చనువుగా పైకి లేపింది.

"కమాన్.. అభీ" అంటూ డైనింగ్ హాల్ వైపుకి దారితీసింది. అభినవ్ మాట్లాడకుండా ఆమెని అనుసరించాడు.

ఓక్ ఉడ్‌తో చేసిన పొడవాటి, ఖరీదైన డైనింగ్ టేబుల్ మీద, ఎంబ్రాయిడరీ చేసి ఉన్న తెల్లని టేబుల్ క్లాత్ పరిచివుంది.

ఖరీదైన సిల్వర్ డైనింగ్ సెట్‌లో వండిన పదార్థాలు, యిద్దరు సర్వెంట్స్ వడ్డన చేస్తున్నారు.

వాళ్ళకి తెల్లని యూనిఫామ్స్, తలమీద తెల్లని టోపీలు ఉన్నాయి. వాటిమీద ఒక్క మరక కనిపించినా, సిల్వర్ సెట్ తళతళలాడకపోయినా గురుప్రీత్ వూరుకోదు.

సియానా ఫ్రెష్ అయి వచ్చి అభీకి ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుంది.

అభినవ్‌కి మనసంతా చికాకుగా వుంది. ఆకలి వేయలేదు.

పదిహేడవ ఏట ఈ యింట్లో అడుగుపెట్టాడు అభినవ్. మధ్యలో MBA చేయడానికి లండన్ వెళ్ళినప్పుడు వారం, పదిరోజులు ఎటైనా వెళ్ళినా తల్లిని చూసిరావడానికి తప్పిస్తే, ఈ యింట్లోనే వున్నాడు.

"వయసూ, మనసూ ఎదగనంతకాలం ఏమీ తెలియదు. కానీ, ఒక్కసారి రెక్కలు వచ్చాయనిపిస్తే స్వేచ్ఛ కావాలనిపిస్తుంది. బందీగా ఉన్నామని అర్థమైతే, బయటపడి పారిపోవాలనిపిస్తుంది." అభీ మనసులో ఆలోచనలు పరిపరివిధాలుగా సాగుతున్నాయి.

సర్వ్ చేసే అతను వచ్చి రెండు పుల్కాలు ప్లేటులో వడ్డించాడు. అవి తింటుండగా అతనికి సడన్‌గా అనిపించింది.

రోజూ వడ్డించినవే తింటున్నానని. తనకు కావలసినవి యిప్పటివరకూ ఈ యింట్లో అడిగి వండించుకోలేదని.

"చేతినిండా డబ్బు వుంటుంది, కావలసిన సౌకర్యాలేవైనా క్షణంలో అమరిపోతాయి. కానీ. ఈ యింట్లో ఒకరకమైన బానిసమనస్తత్వానికి అలవాటుపడిపోయానా?" ఆలోచించాడు.

"అభీ! సరిగ్గా తిను" గురుప్రీత్ కావాలనే పలకరించింది.

అభినవ్ పరధ్యానంగా వుండడానికి కారణం తనకి మాత్రమే తెలుసుననుకుని సియానా చిలిపిగా నవ్వింది.

"గణేశ్ చతుర్థికి అమ్మని యిక్కడికే తీసుకురా.. అభీ! ఆప్.. భీ బోలియేనా..." అంటూ హరిప్రసాద్ వైపు తిరిగి అంది. సీరియస్‌గా తింటూ ఉన్న హరిప్రసాద్, గురుప్రీత్ డైలాగ్‌లో ఆంతర్యం అర్థమైనట్టుగా తలవూపాడు.

"మోహన్ అంకుల్ వాళ్ళని కూడా పండక్కి యిక్కడికే రమ్మన్నాను. నువ్వు కూడా అమ్మని తీసుకుని రా" చెప్పాడు.

ఇదంతా మామూలుగా చేయడానికి ప్రయత్నం అని అర్థమైంది అభీకి.

"అమ్మని అడిగి చెబుతాను, మామయ్యా" ఏ భావమూ బయటపడకుండా అన్నాడు.

గురుప్రీత్ సంతృప్తిగా తలాడించింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments